

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa L. G.
przeciwko F. [...] Spółce Akcyjnej w G.
o uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt VIII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 12 września 2013 r. odrzucił żądanie powoda ustalenia, że stosunek pracy na całym etacie nadal trwa i oddalił w pozostałym zakresie apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 lutego 2013 r., którym oddalono powództwo L. G. o uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli – porozumienia z dnia 27 listopada 2009 r. – złożonego pozwanej F. S.A. w G..

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 227 w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i art. 232 k.p.c., a także na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 189 k.p.c., art. 58, 82, 84 k.c. i 918, 87, 88 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 8, art. 9 § 4, art. 11², art. 11³, art. 18^{3a} § 1 – 3, art. 18^{3c} § 1, 2 i 3, art. 29² § 1 i 2, art. 30 § 1

pkt 1 w związku z art. 42 § 1 k.p., art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona, a nadto „w sprawie występują istotne zagadnienia prawne i rozbieżność w orzecznictwie sądów.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Oczywiście jest, że dwie pierwsze i ostatnia, przywołane wyżej, przesłanki dotyczyć muszą przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych, bowiem zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach podstaw. W tym kontekście należy stwierdzić, że zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „nie ulega bowiem wątpliwości, że wyrok Sądu Okręgowego bezsprzecznie narusza przepisy postępowania cywilnego, tj. art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie przez sąd II instancji wszystkich zarzutów apelacji podniesionych przez powoda w toku postępowania odwoławczego. Spowodowało to w konsekwencji, że Sąd Okręgowy dokonał nieprawidłowej kontroli orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy”. Skarga kasacyjna nie opiera się jednak na

zarzucie naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., co wprost wyklucza możliwość uznania jej za oczywiście uzasadnioną w zakresie naruszenia tego przepisu.

Nie ma też możliwości stwierdzenia, że skarżący wykazał oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując że „ponadto miało miejsce ww. naruszenia prawa materialnego”. Wyżej wymienione zostały bowiem podstawy skargi kasacyjnej, co oznacza, że skarżący odwołał się do podstaw skargi. Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania, skoro nie wynika z niego nawet to, jakie przepisy prawa materialnego naruszył Sąd Okręgowy i w jaki konkretnie sposób miałoby dojść do tego naruszenia.

O potrzebie interwencji Sądu Najwyższego nie świadczy również stwierdzenie, że „w niniejszej sprawie występują zagadnienia prawne i rozbieżność w orzecznictwie sądów”, bowiem skarżący ani nie sformułował żadnego

zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), ani nie wskazał, jakie przepisy i z jakiej przyczyny wymagają dokonania wykładni (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Z tych względów należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[l.n]